

1. Kaakaon henkäys sulattaa Markon jäätyneet viiksikarvat. Välillä jossain tömähtää, kun liian raskaaseen lumiturkkiin pukeutunut kuusi hellittää vaatetusta. Aamulla kaupungista on saapunut muutama bussilastillinen nuorekkaita elämäntapaliikkujia, jotka ovat kokoontuneet päähissien lähistölle odottamaan hissien avautumista. Kokeneet laskijat tietävät, että parhaat hetket mäessä koetaan aamulla, kun tunturi vielä viekoittelee luokseen tuoreesti puuteroiduilla poskillaan. Perheet ja satunnaiset turistit saapuvat vasta puolen päivän aikaan, joten hissijonot ovat lyhyitä, lähes olemattomia. Porukasta osa syö aamupalaa, osa voitelee kanteja, osa venyttelee epämääräisen ambient musiikin inspiroimana ja osa on jopa kokoontunut rakentamaan lumiukkoa. Jotkut henkilökunnasta kolaa ja lapioi kiireellä kulkureittejä, kun taas muutama ajelee lumikissoilla ja kelkoilla pitkin rinteitä. Marko makustelee suussaan kaakaota ja mielessään soivaa musiikkia; tällaisesta musiikista hänelle tulee mieleen avaruus, mystinen totuus, ylevät käsitteet ja sipsipusseista saadulla foliolla sisustettu huone, johon myskiltä tuoksuvat nuoret hakeutuvat aamun sarastaessa. Ystäväporukka on kokoontunut viettämään viikonloppua Iso-Syötteelle; luvassa on päivä laskettelua vuosien aikana tutuksi käyneessä ympäristössä. Odotuspaikat on valittu kieverin ulkoterassilta. Sami lusikoi ahnaasti Karitan kanssa jaettua Runebergin torttua ja kertoo viikko sitten tapaamastaan pojasta: —”Sillä oli kauniit kissamaiset silmät, tosi omalaatuinen tyyli ja okei, oli se ihan mukavakin. ”. —”Ettet vain olisi tavannut sitä sittenkin mäkkärin jonossa? Ei sattunut partnerisi olemaan itse Ronald McDonald? Ei noista sun kännäysreissuista ikinä voi tietää.” Karita kysyy ja virnistää. —”Joo haista kuule paska. Baarissa sen tapasin ja nimi oli ihan Johannes” Sami naurahtaa. —”Vai, että ihan Johannes.” Karita sanoo ja jatkaa ”Aika keskinkertainen nimi, tiedätkö muuten, että Johannes on ollut jo toistasataa vuotta Suomen yleisimpiä nimiä? Kuulostaa jotenkin paksulta. Ettei hän sittenkin ollut vain kaunis uni tai toiveikasta pilkettä silmäkulmassa?” Karita jatkaa. —”Karita se aina vaan jaksaa kiusata raukkaa. Etkö edes häpeä?” Jonne kysyy ja jatkaa lautailukenkien sitomista. —”Voi en suinkaan kiusaa ja vielä vähemmän häpeän. Tuon vaan pojan elämään vähän kaivattua realismia. Maailma on kylmä paikka.”. Karita toteaa. —”Niin varmaa. Joka tapauksessa kylläpäs osaakin olla hyvää kakkua, tai siis torttua. Ei yhtään liian kuiva. Runebergin torttu on aina ollut mun ehdoton lemppari, mutta vain jos se on reilusti kasteltu rommilla.” Sami sanoo, haukkaa viimeiseksi säästetyn hilloisen päällyspalan ja ryystää päälle kahvia. Jonne saa sidottua toisenkin kengän nauhat. Hän nousee jäiseltä penkiltä ja hyppää muutaman kerran ilmaan, kunnes istahtaa takaisin paikalleen. Savuke aski kiertää piirin ympäri ja ehdotuksia päivän suunnitelmaksi käydään läpi. —”Mä haluisin tänään keskittyä lähinnä hyppimiseen. Viimekerralla ei päässyt ollenkaan hyppimään tympeän kelin takia.” Marko sanoo. —”Haluan kyllä lämmitellä muutamalla laskulla ihan perusrinteessä. Hullukaan viiti heti hyppii, ellei sitten seiniä pitkin”. Karita vastaa —”Mulle on ihan sama, kunhan tällä kertaa ette sitten vie mua kertaakaan metsäreiteille. Viimeksikin saatiin kahlata tunti puuterissa ennen kuin päästiin takaisin hisseille.” Sami sanoo haukottelun läpi. —”Mä olen täysin Sampan kanssa samaa mieltä. Sitä paitsi lauta menee naarmuille.” Karita komppaa. —”Ikävä tunnustaa, mutta mä ainakin haluan mennä metsään. En mä enää tällä iällä jaksaa vaa hyppiä. Tarvitsen vaaran tuntua puuterilla aateloituna”. Jonne toteaa ja lähtee hakemaan lautaansa. Jonne on porukan ehdoton hurjapää. Jo pienenä poikana hän uskalsi hypätä ensimmäisenä hyppyristä kuin hyppyristä. Yleensä vanhemmat pojat yllyttivät häntä uhkarohkeisiin suorituksiin, mutta heidän yllätyksekseen Jonne ylitti lopulta aina villeimmätkin odotukset; yksikään hyppyri tai puuteri ei jäänyt kesyttämättä. Kaaduttuaan hän korkeinkaan päästi ilmoille ”Saatanan perkeleen vitun”, mutta rynnisti lannistumattomasti yrittämään uudestaan. Hän voitti ensin pienempiä lautailukilpailua, kunnes tuli valituksi suomen maajoukkueeseen. Urallaan hänen suurimmat

saavutukset on pääsy X-gamesiin ja olympialaisiin. Hän on luonnollinen lumilautailija, mutta ei viihdy muiden lautailijoiden kanssa vapaa-ajallaan. Ymmärrettäväähän se on, sillä harva jaksaa sitä jatkuvaa uhoa ja lumilautaslangia kaiken aikaa. Hetken päästä savukkeet on tumpattu, kahvit juotu ja viimeinenkin kiristelee hissien edessä siteitään. Jonne menee ensimmäisenä hissiin ja muut tulevat perässä. Hissiradiosta soi Baccaran Yes Sir, I can Boogie. Sami ja Karita laulavat kappaleen perässä, Jonne seilaa tapansa mukaisesti hissiladun laidasta laitaan, kun taas Marko ottaa kameralla kuvia. Päivä kuluu nopeasti. Iltapäivällä aurinko tippuu horisonttiin jättäen jälkeensä punertavan hiiloksen. Suurin osa laskijoista on jo lähtenyt hotelleihin, kotiin tai viettää after ski:tä kievarissa. Joukkomme nousee viimeistä kertaa hissillä. Viimeisestä laskusta tulee ottaa kaikki irti, jotta muisto kutsuu myös seuraavana viikonloppuna takaisin. Jonne laskee edellä rinteiden laidassa olevan kyltin luo ja istahtaa sen päälle. Muut laskevat perässä ja yrittävät pölyttää lunta Jonnen päälle. Kyltissä lukee: ”Merkitemättömien rinteiden ulkopuolella laskeminen omalla vastuulla”. —”Nyt en voi enää maltaa. Pakko laskee kerran metässä. Mettään, mettään, mettään, niin kuin olisi jo!” Jonne huudahtaa. —”Maltsit nyt vaa. Lasket vaa ton puupääsi kanssa päin puuta ja tuut entistä puisevammaksi jatkäksi”. Karita sanoo. —”Mutta kun en malta! Tulkaa nyt ees kerran. Laskettii koko päivä teidän valitsemia rinteitä.” Jonne sanoo. —”Ny kyllä säkin saat vapaasti valita rinteiden, mutta metsään en mä ainakaan lähde.” Karita vastaa. —”Enkä mä!” Sami hihkaisee. —”Ei me sitä paitsi ehditä. Ehkä ensi kerralla, mutta ei nyt. Jos jäädään metsään jumiin, niin myöhästytään bussista.” Marko sanoo. —”No katsotaan kuka on ekana alhaalla. Mä lasken metässä ja te suksitte vaikka vitussa. Sovitaan, että jos mä oon ekana Kievarissa, niin te nuollette kaikki yhdessä mun persettä. Jos taas mä häviin, niin tarjoon tuopit” ”Persettä ei nuolla, mutta mites ois Camelit miehee ja juoma mieheen tai naiseen?” ”Kyllä sekin käy. Siis jos olette tässäkin suhteessa nössöjä. No säilyvätpä kankut neitseellisinä.” Jonne sanoo ja vinkkaa silmää. Joukkomme hajaantuu. Sami, Karita ja Marko laskevat rinnettä alas, kun taas Jonne etsii sopivan raon metsän rajasta ja astuu sisään. 2. Syöksyn pitkin jäistä, kapeaa ja mutkittelevaa metsäreittiä. Heiluvia oksia, keinuvia kuusia, uinuvia välähdyksiä. Upottuani riittävän syvälle metsään, jätän valmiit polut ja syöksyn kuusien välistä kohti puhdasta puuteria. Haluan tuntea itseni täysin vapaaksi; oikeaksi metsien herraksi. Kavereita ei enää erota rinteestä, mutta välillä satunnainen laskija vilahtaa kuusien välistä, vain hävitäkseen lumen tai puiden taakse. Sumeaa, hämärää, pölyävää. Kuulen ainoastaan hengitykseni, narisevan hangen ja jäätä viiltävän kanttini aiheuttaman rahinan. Välillä vastaan tulee kivisiä tiputuksia, mutta ne eivät minua hidasta; antaudun kokonaan painovoimalle. Hyppään esteiden yli ja väistän kyyristymällä eteen tulevat oksat. Kantit osuvat kiviin ja iskevät kipinää. Pysähdyn. Mietin seuraavaa suuntaa. Jos lasken suoraan, niin vauhti saattaa loppua edessä olevaan harjuun. Oikealla on muistaakseni liikaa kivikkoa. Hyppään muutaman askeleen vasemmalle ja lähden liukumaan viistosti, syntyy pieniä lumivyörymiä. Nyt näyttää sopivalta kohdalta. Käänän laudan, lasken suoraan kunnes pujottelen hieman. Lumi upottaa, mutta saan kierrettyä harjun. Metsä tuntuu vain jatkuvan ja jatkuvan. Kivikkoa, tiputus, kaatunut puu, jäätyneitä juurakoita. Harjun kierrettyäni käänän laudan kohti nyt jo kaukana paistavia, rinteiden laidalle asetettuja lamppeja. Toivon, että en laskenut liian sivuun varsinaisista rinteistä; mikään ei pilaa päivää samalla tavalla kuin kahlaaminen upottavassa hangessa lumilauta selässä. Mieleen nousee tunne, että lasku todellakin vain jatkuu ja jatkuu. Lauta on käännetty lamppeja kohti, mutta laskeessa niitä kohti ne tuntuvat vain etääntyvän entisestään. Lopulta näen jotain outoa: Vasemmalla, noin sadan metrin päässä, olevalla kielekkeellä seisoo tumma hahmo. Tai ainakin näyttää seisovan. Teen nopean jarrutuksen ja katson tarkemmin. Selvästi kielekkeellä seisoo joku tai jokin. Tarkastelen hahmoa, mutta se ei liiku ollenkaan. ”Se on

varmaan kaatunut puu tai oudon muotoinen kuusi” totean huvittuneesti ja jatkan laskemista. Lasken muutaman minuutin eteenpäin. Ilma tuntuu laskeissa kylmenevän, tavoittelemani valot edelleen sumenevan ja ympäristö hämärtyvän. Kauhukuvat pimeässä metsässä laskemisesta kiihdyttävät sykkäni. Päätän pysähtyä ja soittaa nöyränä kavereille, että käskevät bussikuskin odottamaan, jos en ehdi sovituksi lähtöajaksi. Päätän soittaa Karitalle. Hän osaa aina taivutella vihaissimmankin bussikuskin. Puhelin tuuttaa muutaman kerran, kunnes mykistyy; akku on loppunut. ”Ei helvetti ei, miksi juuri nyt. Helvetti helvetin helvetti, aina puhelin sammuu just silloin kun sitä tarvis.” Koitan käynnistää puhelinta, mutta se sammuu jokaisella yrityksellä entistä nopeammin, kunnes monen yrityksen jälkeen ei käynnisty ollenkaan. Laitan puhelimen taskuun: ”Ei tässä auta muuta kuin laskea nopeasti. Jos myöhästyn niin varaan hotellin ja lähdän huomenna kotiin.”. Vilkaisen vasemmalle ennen seuraavaa yritystä. Puun juuressa seisoo samannäköinen hahmo kuin aiemmin kielekkeellä. Sydän hyppää kurkkuun, syke kiihtyy, puistattaa. Tuntuu, että hahmo tuijottaa minua. Koitan vilkuttaa sille, mutta se ei reagoi. ”Hei olen vähän eksynyt. Voisitko neuvoa miten pääsee laskettua lähimpään rinteeseen” huudan, mutta olento ei vastaa, se vain tuijottaa ja tuijottaa ja tuijottaa. Paniikissa lähdän etenemään vauhdilla alas mäkeä. Mikä lieenee olio on, se tuskin on ystävällinen. Käännyin välillä, mutta hahmo on aina samalla korkeudella kuin minä. Huomaan, että tavoittelemiani valoja ei erota enää ollenkaan. Mäkinen tuntuu vain jatkuvan, mikä ei sinällään voi olla mahdollisilta, sillä näin pitkä lasku tuskin olisi mahdollinen edes Levillä tai Ylläksellä, puhumattakaan että näin pitkä lasku olisi mahdollinen Suomen eteläisimmällä tunturilla. Olo on outo ja pelokas. Vaikka olen laskenut Isolla-Syötteellä lapsuudesta lähtien, mäki on alkanut vaikuttamaan minulle täysin vieraalta ja irralliselta mielikuvistani. Lasken vielä hetken kunnes en pimeydeltä näe enää kunnolla eteeni. Istahdan alas ja sytytän kädet tärستن savukkeen. Taidan olla ihan kunnolla eksyksissä. Vasemmalla ollut hahmokaan ei erotu enää maastosta, mutta vieläkin tuntuu siltä, että jokin tuijottaa minua. Poltan savukkeen nopeasti loppuun, nousen ja jatkan etenemistä kunnes on täysin pimeää. Taivaalla ei näy edes tähtiä. En erota edes käsiäni. Tunnen ainoastaan kylmän tuulen ja hangen joka narisee lautani alla. Rojahdan upottavaan lumihankeeseen. ”Olenkohan tullut hulluksi? Mäki tuntuu jatkuvan loputtomiin ja näin pimeää ei varmasti ole edes säkissä.”. Koitan nipistää itseäni, mutta en herää: ”Mihin helvettiin olen laskenut? Ettei vain olisi itse Helvetti?” Mielessä pyörii kuvat paleltumista ja ajatus mahdollisesti elävältä jäätymisestä. Koitan peittää naaman kaulurilla ja laitan kädet puuskaan. Samassa alan erottamaan vinkuvan tuulen takaa lähestyvää rahinaa, hankien narinaa ja syvää hengitystä: ”Hei. Kuka olet? Olen vähän pulassa. Sano jotain? Sano nyt helvetti jotain?” Parkaisen paniikissa. Lopulta olento pysähtyy; kuuluu vain tasainen syvä hengitys, jonka melkein tunnen naamallani. Nousen ylös ja huidon käsilläni, mutta en osu mihinkään. Kaadun selälleni. ”Haluatko rahaa. Minulla on paljon rahaa. Sano edes jotain.” sanon, mutta vieläkin olento ei vastaa. Rahiseva hengitys hiljenee. Koitan kuunnella tarkemmin, mutta ainoastaan tuulen kahina ja ujellus täyttää hiljaisuuden. Alan tuntemaan jaloissani ja käsissäni lämmintä pistävää kipua. Koitan siirtää kättäni, mutta jokin pitää siitä kiinni. Lopulta alkaa ahnas maiskutusta ja rouskutusta, kun jokin järsii jäisiä hanskojani. ”LOPETA. HELVETTI LOPETA.” Olento ei lopeta, vaan jatkaa kunnes lopulta tunnen terävät, sahaavat ja kostea hampaat. Karhea kieli nuolee sormiani. Sitten kuuluu nopeaa sahaamista ja tunnen pottuvarpaani irtoavan. Koitan pyristellä vastaan, mutta turhaan. Olento ei päästä otteestaan. Pian olen varmaan menettänyt puolet varpaista ja kaikki sormet, mutta olento vain jatkaa käsiäni tynkien maiskutusta. Raivo, epätoivo, imelä kipu. ”Äiti, isä, joku” ”AUTTAK...” Hiljaisuus, pimeys ja pakkanen jää.